

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Bundesfinanzhof με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση Christoph-Dornier-Stiftung für Klinische Psychologie κατά Finanzamt Gießen⁽¹⁾

(Υπόθεση C-45/01)

(2001/C 134/06)

Με διάταξη της 14ης Δεκεμβρίου 2000, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 2 Φεβρουαρίου 2001, το Bundesfinanzhof στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Christoph-Dornier-Stiftung für Klinische Psychologie και Finanzamt Gießen που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Εμπίπτει η ψυχοθεραπευτική αγωγή που παρέχουν, σε χώρους εξωτερικών ιατρείων, διπλωματούχοι ψυχολόγοι που εργάζονται σε (κοινωφελές) ίδρυμα και που κατέχουν άδεια ασκήσεως επαγγέλματος κατά τον νόμο περί πρακτικών θεραπειών, αλλά όχι του επαγγέλματος του ιατρού, στις «στενά συνδεδεμένες» με τη νοσοκομειακή και ιατρική περίθαλψη πράξεις υπό την έννοια του άρθρου 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ;
 2. Για να υπάρχει «άλλο ίδρυμα της αυτής φύσεως, δεόντως αναγνωρισμένο» υπό την έννοια του άρθρου 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ, πρέπει να έχει προηγηθεί τυπική διαδικασία αναγνώρισεως ή μπορεί η αναγνώριση να συνάγεται και από άλλες ρυθμίσεις (π.χ. ρυθμίσεις σχετικές με την ανάληψη δαπανών από τους φορείς κοινωνικής ασφάλισως), που ισχύουν από κοινού για τα νοσηλευτικά ιδρύματα, τα κέντρα ιατρικής περιθάλψεως και άλλους οργανισμούς;
- Παύει να ισχύει η φοροαπαλλαγή στην περίπτωση που οι φορείς κοινωνικής ασφάλισως δεν αποδίδουν ή αποδίδουν μόνον εν μέρει στους ασθενείς τις δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκαν για την ψυχοθεραπευτική αγωγή που τους παρέσχον οι εν λόγω συνεργάτες της προσφεύγουσας;
3. Απαλλάσσεται η ψυχοθεραπευτική αγωγή που παρέχει η προσφεύγουσα από τον φόρο, ενόψει της ουδετερότητας του ΦΠΑ, για τον λόγο ότι η ίδια αγωγή θα απαλλασσόταν του φόρου κατά το άρθρο 13, Α, παράγραφος 1, στοιχείο γ', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ, αν οι εργαζόμενοι στην προσφεύγουσα ψυχοθεραπευτές την παρείχαν ως ανεξάρτητοι επαγγελματίες υποκείμενοι στον φόρο;
 4. Μπορεί η προσφεύγουσα, κατά το άρθρο 13, Α, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ, να επικαλεστεί φοροαπαλλαγή για τον κύκλο εργασιών που πραγματοποιεί με την παροχή ψυχοθεραπευτικής αγωγής; Η αναγκαστική διαδικασία αναστέλλεται μέχρι την έκδοση της αποφάσεως του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

⁽¹⁾ ΕΕ L 145, 1977, σ. 1.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλαν οι Special Commissioners (Ηνωμένο Βασίλειο) με διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 2001 στην υπόθεση Océ Van Der Grinten NV κατά Inland Revenue Commissioners

(Υπόθεση C-58/01)

(2001/C 134/07)

Με διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 2001, που περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Φεβρουαρίου 2001, οι Special Commissioners (Ηνωμένο Βασίλειο), στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Océ Van Der Grinten NV και Inland Revenue Commissioners που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των ακόλουθων ερωτημάτων:

- (1) Υπό τις συνθήκες που περιγράφονται στη διάταξη περί παραπομπής, συνιστά η επιβάρυνση του 5 % του άρθρου 10.3(a) (ii) της Συμβάσεως του 1980 μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των Κάτω Χωρών περί αποφυγής διπλής φορολογίας («επιβάρυνση του 5 %») φόρο παρακρατήσεως στην πηγή επί των κερδών που μια θυγατρική εταιρία διανέμει στη μητρική της εταιρία, υπό την έννοια του άρθρου 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 90/435/ΕΟΚ⁽¹⁾ του Συμβουλίου της 23ης Ιουλίου 1990 («οδηγία»);
- (2) Αν η επιβάρυνση του 5 % συνιστά πράγματι φόρο παρακρατήσεως στην πηγή, μπορεί να θεωρηθεί έγκυρη βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας;
- (3) Αν η επιβάρυνση του 5 % θεωρηθεί έγκυρη βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, της οδηγίας και μόνον, είναι το άρθρο 7, παράγραφος 2, άκυρο λόγω ελλείψεως αιτιολογίας ή ελλείψεως διαβουλεύσεως του Συμβουλίου με την ΟΚΕ και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, οπότε το Ηνωμένο Βασίλειο δεν μπορεί να στηρίξει στο άρθρο αυτό το δικαίωμά του να επιβάλλει τον φόρο του 5 %;

⁽¹⁾ Σχετικά με το κοινό φορολογικό καθεστώς το οποίο ισχύει για τις μητρικές και τις θυγατρικές εταιρίες διαφορετικών κρατών μελών (ΕΕ L 225 της 20.8.1990, σ. 6).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2001

(Υπόθεση C-59/01)

(2001/C 134/08)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από την Christina Tufvesson και τον Antonio Aresu, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 12 Φεβρουαρίου 2001 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία 92/49/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουνίου 1992, για τον συντονισμό των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων που αφορούν την πρωτασφάλιση, εκτός της ασφάλειας ζωής, και για την τροποποίηση των οδηγιών 73/239/ΕΟΚ και 88/357/ΕΟΚ (τρίτη οδηγία για την πρωτασφάλιση εκτός της ασφάλειας ζωής)⁽¹⁾, διότι καθιέρωσε και διατηρεί σε ισχύ ένα σύστημα απαγορεύσεως των τροποποιήσεων των ασφαλιστρών που ισχύουν για όλες τις συμβάσεις ασφαλίσεως αστικής ευθύνης που γεννάται λόγω της κυκλοφορίας αυτοκινήτων οχημάτων, εφόσον οι συμβάσεις αυτές αφορούν κίνδυνο που μπορεί να επέλθει εντός της ιταλικής επικράτειας, χωρίς να γίνεται διάκριση μεταξύ των ασφαλιστικών εταιριών που εδρεύουν στην Ιταλία και των ασφαλιστικών επιχειρήσεων που αναπτύσσουν στην Ιταλία τις δραστηριότητές τους μέσω υποκαταστημάτων ή υπό καθεστώς ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, πράγμα που αντιβαίνει προς:
 - α) την αρχή της ελευθερίας καθορισμού των ασφαλιστρών και της καταργήσεως των προληπτικών ή συστηματικών ελέγχων των ασφαλιστρών και των συμβάσεων, οι οποίες καθιερώνονται με τα άρθρα 6, 29 και 39 της εν λόγω οδηγίας·
 - β) τις διατάξεις του άρθρου 44 της εν λόγω οδηγίας, που αφορούν το σύστημα συλλογής στοιχείων για το ύψος των ασφαλιστρών, των ασφαλιστικών ζημιών και των προμηθειών, για τη συχνότητα και το μέσο κόστος των ζημιών αυτών και για τις ανταλλαγές στοιχείων μεταξύ των ελεγκτικών αρχών του κράτους μέλους προελεύσεως και των ελεγκτικών αρχών του κράτους μέλους υποδοχής·
- να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η Επιτροπή υποστηρίζει τα εξής:

Το πάγωμα των ασφαλιστρών και ορισμένων στοιχείων της εμπορικής προσφοράς, καθώς και η επιβολή σε όλες τις ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δρουν στον κλάδο της αστικής ευθύνης αυτοκινήτων της υποχρεώσεως να συνάπτουν συμβάσεις, ακόμη και με τη ρήτρα *bonus malus* χωρίς κανένα όριο ανασφάλισης ζημίας, για ποσό που να μην υπολείπεται των 500 000 ιταλικών λιρών (ITL) και να μην υπερβαίνει το 1 000 000 ITL, πρέπει να θεωρηθούν ως μέτρα ασυμβίβαστα με την αρχή της ελευθερίας καθορισμού των ασφαλιστρών, η οποία καθιερώνεται με τα άρθρα 6, 29 και 39 της οδηγίας 92/49/ΕΟΚ. Οι ασφαλιστές που συνάπτουν συμβάσεις που καλύπτουν κίνδυνο που ενδέχεται να επέλθει εντός της ιταλικής επικράτειας δεν έχουν το δικαίωμα να καθορίζουν ελεύθερα αυτά τα στοιχεία της εμπορικής προσφοράς τους. Ο περιορισμός αυτός της ελευθερίας καθορισμού των ασφαλιστρών δεν είναι δικαιολογημένος.

Οι παράγραφοι 5 bis έως 5 quinquies του άρθρου 2 του διατάγματος 70, της 28ης Μαρτίου 2000, με τις οποίες παρέχεται στο *Istituto per la vigilanza sulle assicurazioni private e di interesse collettivo* (ISVAP) η εποπτική αρμοδιότητα σε σχέση με τις ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δρουν στον κλάδο της «υποχρεωτικής ασφαλίσεως των αυτοκινήτων οχημάτων», όσον αφορά τα μέτρα που προβλέπονται στις παραγράφους 2 έως 4 του ίδιου αυτού άρθρου, είναι ασυμβίβαστες με το καθεστώς που προβλέπει το άρθρο 44 της οδηγίας σχετικά με τη συλλογή στοιχείων για το ύψος των ασφαλιστρών, των ασφαλιστικών ζημιών και των προμηθειών, για τη συχνότητα και το μέσο κόστος των ζημιών αυτών και για τις ανταλλαγές στοιχείων μεταξύ των

ελεγκτικών αρχών του κράτους μέλους προελεύσεως και των ελεγκτικών αρχών του κράτους μέλους υποδοχής. Όσον αφορά την ανακοίνωση των στοιχείων αυτών, οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δρουν στην Ιταλία υπό καθεστώς ελεύθερης εγκαταστάσεως ή ελεύθερης παροχής υπηρεσιών πρέπει να αποδίδουν λογαριασμό μόνο στις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους προελεύσεως.

Τέλος, κατά το τελευταίο εδάφιο της παραγράφου 5 quater του άρθρου 2 του διατάγματος 70, οι ασφαλιστικές επιχειρήσεις που δρουν στην Ιταλία, περιλαμβανομένων και των επιχειρήσεων που αναπτύσσουν τις δραστηριότητές τους υπό καθεστώς ελεύθερης εγκαταστάσεως ή ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, οφείλουν να συμβάλλουν στη χρηματοδότηση και στην κάλυψη των λειτουργικών εξόδων της τράπεζας δεδομένων που προβλέπεται από το ίδιο διάταγμα. Η υποχρέωση αυτή απορρέει από τις υποχρεώσεις παροχής στοιχείων στον ISVAP, οι οποίες προβλέπονται από το άρθρο 2 του διατάγματος και είναι αντίθετες προς το άρθρο 44 της οδηγίας. Κατά συνέπεια, αυτή η υποχρέωση συμμετοχής στη χρηματοδότηση της τράπεζας δεδομένων, η οποία επιβάλλεται στις επιχειρήσεις που δρουν υπό καθεστώς ελεύθερης εγκαταστάσεως ή ελεύθερης παροχής υπηρεσιών εντός της ιταλικής επικράτειας, είναι επίσης προδήλως αντίθετη προς το κοινοτικό δίκαιο.

⁽¹⁾ ΕΕ L 228 της 11.8.1992, σ. 1.

Αίτηση αναιρέσεως που άσκησε στις 12 Φεβρουαρίου 2001 (τηλεομοιοτυπία της 9ης Φεβρουαρίου 2001) η Anna Maria Campogrande κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 7ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-136/98, A. M. Campogrande κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

(Υπόθεση C-62/01 P)

(2001/C 134/09)

Η Α. Μ. Campogrande, εκπροσωπούμενη από την Anne Krywin, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 12 Φεβρουαρίου 2001 (τηλεομοιοτυπία της 9ης Φεβρουαρίου 2001) ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αίτηση κατά της αποφάσεως του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 7ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-136/98, Α. Μ. Campogrande κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

Να κρίνει την παρούσα αίτηση αναιρέσεως παραδεκτή και βάσιμη και,

ως εκ τούτου,

- να αναιρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 5ης Δεκεμβρίου 2000 στην υπόθεση T-136/98 όσον αφορά: